

Ett möte...

Det regnade ganska kraftigt den eftermiddagen när fyra personer tog in på värdshuset Den Glada Ankan. Uppenbarligen var det ett ganska ovanligt väder för att vara Asharina – det hade regnat i två dagar i sträck. Consaber var däremot känt för sin regnighet och de fyra var därför vana vid regn. I Alarinn, Kiyonas hemland, fanns det ett ordspråk som sade "om man kan se andra sidan av sjön kommer det snart att regna, om man inte gör det så regnar det redan". Således var de ganska väl förberedda för vädret och stördes inte av det.

Personerna skilde sig markant från mängden – dels hade de varit ute i regnet och dels var de klädda i yllekläder som var relativt ovanliga i Asharina.

Den första man lade märke till var riddar Frederick de Luvien av Dunbaton, en ståtlig och långhårig herre, med välansat skägg och en röd tabard med en heraldisk drake broderad framtill över en tunika av sabriskt snitt. Vid sidan hängde ett långt svärd, i det vita bältet satt en dolk, fötterna hade sporrar och en silverkedja hängde om halsen. Det var ingen tvekan om att Frederick de Luvien var riddare – en sabrisk riddare, till råga på allt. När baronessan av Salston Tor, magister Rafali av trollkarlshuset Duncreigh, lyfte av sig ridkappan avslöjade hon det fotsida långa håret och ett underligt sandbrunt plagg, närmast liknande en morgonrock med huset Duncreighs vapensköld broderad på vänster sida av bröstet. Det var dock inte så mycket utseendet som drog blickarna till sig som hållningen – detta var en adelsdam – men hon hade uppenbarligen makt av en helt annan typ.

Nästan omedelbart var värdshusvärdens framme hos de nyanlända gästerna när de steg in i värdshuset. "Go'afton, min dam och herre" sade han och bugade sig. "Mitt namn är Arni och det är jag som är värd för detta etablisseman. Vad önskas? Rum för natten? Middag? Sivani är den bästa kockan i dessa trakter."

"Två rum, herr Arni" sade riddaren kort. "Och middag för fyra."

"Vi har flera lediga rum, min herre, alla är nyfejade och..." Arni gjorde en paus när tankeverksamheten kom igång. "Middag för fyra? Men, ni är ju bara två...?" Arni såg ut som en parodi på förvåning.

Riddaren lade sin hand på värdshusvärdens axel. "Middag för fyra. Förutom hennes nåd Rafali, har jag en väpnare och en ... livskamrat att husera också."

Arni såg bara mer förvirrad ut. Med ena handen pekade han på Rafali och den andra i kors på riddaren. "Så ni... och hon... inte...?" Arni samlade snabbt ihop sig och nickade. "Två dubbelrum och

middag för fyra. Bra så?" Riddaren nickade, och Arni gick med sin rullande gång in i köket. "Två riddarsällskap, två besväjare och en dvärg" mumlade han, "det fattas bara att det kommer in en alv också..."

Frederick och Rafali tittade betänksamt på varandra och nickade enstämmigt. "Det är nog bäst om jag går och varnar Kiyona" sade Rafali.

Rafali hann inte komma mer än några fot mot dörren innan nämnda Kiyona och väpnaren Mulc kom in genom dörren. Mulc var klädd i en tunika och en mindre prålig variant av riddarens tabard. Pottfrisuren, finnarna och det överdimensionerade svärdet fick honom att se tämligen löjlig ut. Han bar på en ganska omfattande packning som han ställde ner på golvet.

Kiyonas kläder skilde sig inte bara från det ashariska modet, utan även från det sabriska. Hon var klädd i en stor, grönrutig yllepläd, vikt och veckad så att den låg som en kort kjol ner till strax nedanför knäna. Det överblivna tyget ovanför bältet var svept som en mantel över axlarna. I bältet hängde ett långt och rakt svärd i en träskida. Två långsmala och spetsiga öron syntes genom det långa och våta håret.

Alverna är kända för att deras blickar förnimms och att de själva känner när de är iakttagna. När Kiyona svepte med blicken över rummet var det som om de få gästerna i skänkstugan kände en kall hand i nacken och vände blicken mot Kiyona. De visste omedelbart vad hon var för något – hon hade inte behövt visa sina spetsiga öron för att bevisa att hon tillhörde alvsläktet. Kiyona rös till när hon kände gästernas misstänksamma blickar.

Riddaren vände sig först till väpnaren. "Alla plikter avklarade?" Mulc nickade. "Allt är avklarat, sir" sade han med en röst i målbrottet. "Jag såg till att stridshingsten fick extra havre."

"Bravo, pojke" sade riddaren och gick fram till Kiyona. Han lade armarna om henne och böjde sig ner mot henne. "Bara så du vet, scéalta-iri", viskade han, "det finns tydligen en dvärg här ikväll."

"Rik'cha" svor Kiyona tyst för sig själv, men riddaren hörde det i alla fall och suckade.

Arni kom ut från köket. "Mitt herrskap, middagen kommer att ta lite tid" sade han. "Om ni vill följa mig så ska jag visa er till era rum?" När riddaren nickade gick Arni bort mot en dörr i borte ändan av skänkstugan. Han försvann in genom den och hela sällskapet följde efter. Innanför dörren fanns en korridor som svängde tvärt åt vänster efter två dörrar. Precis vid kröken stannade Arni upp och öppnade en dörr till höger. "Damernas rum" sade han och öppnade sedan dörren rakt fram. "Och herrarnas rum. Jag hoppas att ni kommer att trivas. Det finns vatten att tvätta bort vägdammet –

f'låt, leran – och rena handdukar. Middagen är klar om stund eller så." Utan att vänta på artighetsfraserna gick Arni förbi hela sällskapet tillbaka till skänkstugan.

"Mulc, se till att få ordning på vår packning, är du snäll" sade riddaren.

"Ja, sir!" svarade Mulc utan tvekan och försvann in i "herrarnas rum" med riddarens packning. Rafali gick snabbt in i damernas. Riddar Dunbaton och Kiyona stod kvar i korridoren, han fortfarande med armen över Kiyonas axlar. Kiyona såg upp mot riddarens ansikte och strax därefter stod de omfamnade i en lång och intensiv kyss. Rafali kom ut från damernas rum och betraktade dem en stund utan att de märkte henne.

Rafali tittade sedan in till Mulc som arbetade med riddarens packning och bäddade hans säng. Hon började stoppa sin långskaftade pipa och frågade eftertänksamt: "Mulc, kan du hålla dig i skinnet om du blir tvungen att sova med en kvinna?"

Mulc tvärstannade i bäddningen. "Min fru?" sade han förvånat. Rafali pekade med pipan ut mot korridoren genom den öppna dörren, där man tydligt såg hur Kiyona och Dunbaton fortfarande omfamnade varandra. "Jag förstår, min fru" sade Mulc lågt. "Och jag ska hålla mig i skinnet. Tror ni att jag behöver bädda fru Kiyonas säng också?" frågade han, ganska övertygad om att hans herre och dennes livskamrat inte skulle kunna hålla sig i skinnet.

Rafali bara log. "Jag har en känsla av att det egentligen inte behövs, men gör det i alla fall, för syns skull." Mulc nickade och fortsatte sina sysslor. Den plötsliga aktiviteten fick Kiyona och riddaren att slita sig från varandra ett ögonblick. Rafali knuffade in Mulc i sitt rum. "Ha det så trevligt" sade hon med ett okynligt leende, gick snabbt in i sitt rum och stängde dörren innan Kiyona eller Dunbaton hann protestera.

Kiyona och Dunbaton tittade förvånat på den stängde dörren och sedan på varandra. "Tror du att de såg oss?" frågade Kiyona, och båda skrattade åt den korkade frågan.

När de något senare kom tillbaka till skänkstugan – rena, varma och torra – höll middagen på att ställas in på bordet av en tjänsteflicka. Pliktskyldigt började Mulc hjälpa till att servera, tills dess att riddaren avbröt: "Sitt ner, Mulc, och låt värdshusets folk göra vad de är anställda för!" Mulc tittade förvånat på sin herre och satte sig lydigt ner. Han väntade dock tills alla andra hade blivit serverade innan han lät flickan servera honom. Hon böjde sig ner väldigt nära väpnaren – lite närmare än nödvändigt för att servera honom – och skickade en lång blick mot honom. Mulc visste inte vad han skulle göra, särskilt som han kände hur hans herre och dennes reskamrater betraktade scenen. Han kände hur kinderna blossade upp.

Räddningen kom i form av en röst bakom honom, vid dörren mot rumslängan. "Riddar Dunbaton!?" utropade en lång, rak, kraftig och förvånad tempelriddare på asharinsk jargiska. "Vad i Rizmans namn gör ni här?"

Dunbaton reste sig snabbt och omfamnade baronen i glädje. "Daaks välsignelse, min baron! Ett sånt sammanträffande!" De båda adelsmännen släppte kamratkramen och betraktade varandra på armslängds avstånd. "Ni ser friskare ut än då jag lämnade er, min baron" sade riddaren.

Baron Cerec Tzorcelan spände högerarmen med ett leende. "Jodå, armen är lika stark som innan ni bröt den i era förbålda sabriska kampekar!" sade han och skrattade. Riddaren skrattade lika högt och dunkade den längre och kraftigare baronen i ryggen. "Ni verkade tycka om dem när ni var där, min baron."

Borta vid dörren stod fyra andra personer och betraktade återföreningen. En av dem hade en lätt uttråkad min och en annan, en kraftig dvärg, betraktade sällskapet med ett uttryck av ogillande. Jac Vobar, mannen med den uttråkade minen, kom snabbt till saken: "Är vi alla klara med ryggdunkandet än, så att vi kanske kan äta nå'n gång innan vintern hinner komma!?" sade Jac med sin vanliga avsaknad av finkänslighet.

Kommentaren fick baron Cerec Tzorcelans uppmärksamhet, men inte på det avsedda sättet. "Mina herrar" började baronen och sträckte armen mot bordet, "får jag presentera riddar Frederick de Luvien av Dunbaton från Consaber, en av mina få övermän och den som bröt armen på mig förra året." Alla utom Jac Vobar bugade sig inför riddaren, som nickade tillbaka. "Vidare magister Rafali av trollkarlshuset Duncreigh."

Dunbaton avbröt; "Och numera baronessa av Salston Tor" sade han.

"Baronessa?" frågade Tzorcelan. "Mina gratulationer, min fru." sade han och bugade sig medan Jac Vobar suckade djupt och gömde ansiktet i händerna, fylld av skam vid minnet av ett fullkomligt misslyckat förförelseförsök förra gången de träffades. Rafali neg åt baronens håll.

"Och vidare," fortsatte baronen, "Kiyona Nentari vhic Dah'Touin t'an Kornay, alv av Léarams stam." Kiyona bugade sig kort men undvek deras blickar. "Mitt herrskap, och mina damer", fortsatte Tzorcelan och svepte med armen över sällskapet i korridoren, "detta är herr Drevegan Järnhandske," som svarade med en uppgiven nickning, "och trollkarlen Maxander den Magnifike. Herr Jac Vobar och mästern Kharzim klan Ghor den Våldige känner ni sedan våra tidigare eskapader."

Rafali höjde roat på ett ögonbryn. "Maxander den Magnifike?" frågade hon skeptiskt med ett snett leende samtidigt som hon studerade trollkarlens ovanligt färgrika och pråliga kläder.

"Till er tjänst, min fru," sade Maxander och genomförde en klumpig döende-svanen-bugning. Jac flinade och flabbade till. Rafali sade ingenting, utan skakade bara på huvudet, något som irriterade trollkarlen mycket. Han lyfte blicken i en föraktfull fnysning.

Dunbaton avslutade presentationen: "Mitt herrskap, detta är min väpnare Mulc." Så vände han sig mot baronen igen. "Min baron, har ni lust att göra oss sällskap vid middagen?"

"Gärna, riddare," svarade Tzorcelan och vände sig mot köket. "Värdshusvärd!", skrek baronen med myndig stämma. Den korte och runde herr Arni kom ut från köket och blickade åt Tzorcelans håll. "Ers nåd, vad kan jag stå till tjänst med?"

"Skulle ni vilja vara så vänlig att flytta ihop mitt bord med riddarens?"

"Naturligtvis, ers nåd" svarade Arni och försvann in i köket. Strax kom han ut igen med en piga och en köksdräng och flyttade på bord och stolar. En kort stund senare var två bord hopslagna till ett långbord, med baronen och baronessan vid varsin kortända, varande högst i rang och därmed också bordets värd respektive värdinna.

* * *

Tzorcelan samtalade på det alviska språket Felya med Kiyona, Drevegan drack suckande sin öl under tystnad och Kharzim tittade med en bister misstänksamt mot alkvinnan. Maxander kommenterade på sitt dryga sätt den bristande kvaliteten på maten och Mulc kastade flyktiga blickar mot tjänsteflickan. Dunbaton log för sig själv över hela situationen.

Jac Vobar satte sig snabbt och föga oväntat i händelsernas centrum genom att återge torneringen i Uriens för ett år sedan, fast ur sin egna högst personliga synvinkel. Han parodierade händelserna riktigt bra – såpass bra att de båda riddarna, vars kämpalekar han förlöjligade, tjöt av skratt. Kiyona förblev tyst, då hon inte förstod jargiska, samt Drevegan, som hade helt andra skäl än språkliga.

* * *

"Jag visste inte att det fanns ett ashariskt trollkarlsgille" sade Rafali till Maxander i ett av de sällsynta tillfällena då Jac tystnade.

"Äh... självklart – ni förvånar mig genom att inte hört talas om det i ett så närbeläget land som Consaber," svarade Maxander med en arrogant handrörelse. "Till och med sabriska nordbönder torde ha hört om oss, men jag förmodar helt enkelt att det bara är sydlanden som är någorlunda civiliserade..."

"Tag dig i akt, Maxander," avbröt Tzorcelan, "både Salston Tor och Dunbaton ligger i Consabers nordland och jag har en känsla att både baronessan och riddaren är tämligen stolta över att de kommer därifrån." Tzorcelan tog en eftertänksam klunk av sin öl. "Dessutom blir conrier mycket irriterade över folk som inte vet sin plats..."

"Vet sin plats, jo, den var bra!" fortsatte Maxander i samma högljudda stil. "Med alviska frillor och allting..." Han kom inte längre innan Dunbaton slog handflatan högt i bordet och hans ilska blick tystade trollkarlen. Kiyona såg undrande på Dunbaton som översatte snabbt diskussionen till alviska och Maxander rös till när alvkvinnan tittade på honom med en iskyla i blicken som kunde frusit solen.

Kharzim knuffade trollkarlen i sidan med ett brett leende. "Oroa dig inte," sade han, avsiktligt på sabriska så att alvkvinnan skulle förstå, "hon ska ta sig förbi mig först."

"Ru'cha, tan'ne'ariavhean!" fräste Kiyona ilsket och ögonen drog ihop sig.

Kharzim skakade stilla på huvudet och läppjade sin öl. "Nåja, det är trevligt att alverna kallar oss efter vårt språk," sade han stillsamt med sin kraftiga röst, "även om de är otrevliga i övrigt."

"Faktiskt inte, mäster Kharzim," började Maxander på sitt omständliga vis, ovetande om Tzorcelans, Rafalis och Dunbatons oroade blickar, "faktum är att alviskans 'ru'cha' är en hopdragningsord för 'kort' respektive 'bred' och inte alls lär ha något att göra med det dvärgiska uttalet av 'ruk' eller något dylikt."

Kharzim satte sin öl i vrångstrupen. "Kort och bred!?" utropade han så högt så det tystade i hela värduset. Maxander nickade finurligt. "Du menar att de kallar oss något så förolämpande som 'kort och bred'?!! Nä, det var droppen!" Kharzim sträckte sig tvärs över bordet och hötte med fingret åt Kiyona. "Du tar tillbaka det där omedelbart, din spetsörade slyna annars ... yaAAOW!!!"

Utropet av smärta kom av att Kiyona tagit tag i dvärgens tumme, böjt den bakåt och tryckt ner den på dvärgens sida av bordet. Det är ett enkelt grepp som rätt utfört gör fruktansvärt ont – till och med för en stursk dvärg. Dvärgen kom loss efter bara några sekunder och kom över bänken, fick tag i sin kraftiga dvärgayxa och dängde yxhuvudet i bänken. Kiyona for från sittande till knästående på bänken snabbare än någon han reagera och hennes långa svärd for ur skidan. Dunbaton kopplade snabbt ett grepp om Kiyonas midja, samtidigt som Tzorcelan och Jac greppade tag i dvärgens kläder, bälte och person. Trots att de var två stycken starka män hade de problem med dvärgens styrka och framför allt stenhårda vilja. Mulc gjorde sig klumpigt beredd att försvara sin herre med dolken, utfall att Jac och Tzorcelan misslyckades.

Rafali höjde rösten, pekade på Maxander och sade: "Nu tar vi det lugnt, och du, din arrogante fåne tar tillbaka allt som du har sagt om sabriska nordbor och alviska älskarinnor, innan jag sprättar upp buken på dig."

Maxander stirrade oförstående tillbaka. "Jag? Vad har jag gjort? Jag sade ju bara sanningen," urskuldade han sig oroligt.

Den hittills tystlåtna Drevegan lade hakan i händerna, suckade djupt och sade uppgivet: "Det är ingen idé. Han kommer inte att ändra sig. Tro mig, jag vet. Det är lika bra att ge upp..."